

1 Ioan – capitolul 2

1 Ioan 2, 14-27 (vârste spirituale – nu iubiți lumea – antihriștii)

În aceste versete avem iarăși prezentate foarte clar diferitele trepte de maturizare spirituală, care caracterizează familia lui Dumnezeu; ele sunt prezentate aici mai detaliat. Dar chiar de la început constatăm un fapt remarcabil. Despre »părinți«, despre care am putea să presupunem, că despre ei este mult mai mult de spus, deoarece ei mai mult decât toți ceilalți savurează adevărul lui Dumnezeu, se spun exact aceleași cuvinte, ca și prima dată. Este remarcabil pentru noi, cu atât mai mult cu cât repetările în Sfânta Scriptură nu sunt uzuale. Sunt unele cazuri, când aceleași cuvinte, sau cuvinte asemănătoare se repetă; dar acestea sunt excepții, și aici avem o astfel de excepție.

Motivul acestei repetări este foarte important pentru inimile noastre. Citim în versetul 13: »Vă scriu, părinților, fiindcă ați cunoscut pe Cel ce este de la început«; acesta este Hristos, așa cum a fost El revelat aici pe pământ. Ioan nu se ocupă cu hotărârea divină, așa cum a existat ea din veșnicie, și nici nu privește în viitor la slava lui Hristos, nici nu amintește că El stă acum la dreapta lui Dumnezeu, ceea ce este adevărul central al apostolului Pavel. Ucenicul iubit a fost călăuzit să întâmpine decăderea, care începuse deja, și să slujească cel mai bine »părinților«, care au făcut cele mai mari progrese spirituale, repetând simplu: »V-am scris (sau, vă scriu) părinților, fiindcă ați cunoscut pe Cel ce este de la început.« Nici un cuvânt nu se deosebește de cele anterioare, cuvânt cu cuvânt este același text. În versetul 13 spune »vă scriu« și în versetul 14 spune »v-am scris«, și prin aceasta se referă la ceea ce a spus deja. Și de ce nu are el să le spună mai mult? Deoarece nu era vorba de revărsări din partea lui Dumnezeu, așa cum gândesc unii, ci plinătatea dumnezeirii. Însăși locuia în ei. Acum Dumnezeu a întruchipat și a revelat în El, într-un Om, plinătatea harului și adevărului Său, așa cum nu a fost niciodată mai înainte, și cum nici nu va mai fi necesar să se mai facă vreodată. Părerea că plinătatea personificată în El ar mai putea extinsă, ar tăgădui această plinătate și de aceea ar fi o minciună a lui satana.

În El vedem ce este infinit. Și faptul că acest infinit este prezentat nu numai în natura sublimă a dumnezeirii, ci și în persoana divină a Fiului devenit Om, este minunea cea mai mare. Este natura lui umană care oferă acestei minuni o adâncime de nepătruns. Fără contribuția dumnezeirii am fi avut numai ceva neînsemnat înaintea noastră. Dar prin faptul că Dumnezeu S-a revelat în Om și ca Om, El a făcut ceva care depășește toate celelalte minuni, dacă facem abstracție de moartea ispășitoare a lui Hristos. În El era ceva, în care »părinții« au găsit totul. Odinioară au fost și ei »copilași«, care au cunoscut pe Tatăl. Ca »tineri« au cunoscut un privilegiu nou, intim, binecuvântat, deoarece au umblat având energie spirituală și putere de acțiune; prin aceste experiențe au avut parte de o binecuvântare care nu se va pierde niciodată.

Dar după ce au trecut prin tot felul de greutăți și pericole și au avut parte de un câștig mare prin creșterea în adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu, Domnul a devenit acum punctul lor de atracție cel mai puternic; El le-a câștigat pentru totdeauna toate sentimentele lor. Era Domnul, așa cum a umblat, a vorbit și a lucrat El aici pe pământ, și în acest timp a revelat pe Dumnezeu și Tatăl Său în fiecare intenție, fiecare cuvânt și fiecare faptă a vieții Sale. Acesta este înțelesul adevărat al cuvintelor, au cunoscut pe Acela care »este de la început«. În afara lui Hristos autentificat în felul acesta nu putem găsi nimic, care să fie așa de adevărat și profund, și nici de o asemenea înălțime, sfințenie și nemijlocire. Nu este vorba de Omul înălțat în slava cerească, tema învățaturii deosebite a apostolului Pavel, foarte importantă pentru energia spirituală a credinciosului. Aici este Dumnezeu, revelat pe pământ în carne, adică Isus, care a umblat plin de har și de adevăr în mijlocul răului, ca să ne despartă de rău și pentru ca prin puterea Duhului Sfânt să poată lucra în noi potrivit cu gândurile Sale.

Ajungem apoi la treapta următoare – a »tinerilor« -, și aici Duhul lui Dumnezeu vorbește mai amănunțit: »V-am scris, tinerilor, fiindcă sunteți tari, și Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi, și ați biruit pe cel rău.« Să observăm, că aici este ceva suplimentar, pe care nu-l găsim în versetul

13 și care caracterizează adevărata taină a tăriei lor. Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în ei! Acesta este un adevăr foarte important, care dă curaj deosebit și putere spirituală. Nu înseamnă numai să-ți cauți refugiul în Cuvânt, ca să primești ajutor, când ajungi să ai probleme, greutăți și ispite, ci să ai întotdeauna și permanent în tine însuși revelarea persoanei Sale în Cuvânt. Găsim aceasta în chip desăvârșit la Domnul Isus. Ce au auzit oamenii odinioară din gura Sa, era Cuvântul lui Dumnezeu; nu conta dacă ei erau prieteni sau dușmani, dacă aveau origine nobilă sau aparțineau straturilor sociale de jos. Chiar și atunci când L-a ispitit diavolul, El a răspuns cu Cuvântul, și când dușmanul a citat Cuvântul cu intenții rele, Domnul a răspuns tot cu Scriptura, dar potrivit cu adevărul. Dacă a fost necesar să învețe pe ucenici cu privire la ce îi aștepta, atunci El le-a vorbit prin Cuvântul lui Dumnezeu. Desăvârșirea în care Cuvântul lui Dumnezeu a locuit în Domnul Isus întotdeauna, în orice împrejurare și față de orice persoană este unică între oameni. Nici măcar la apostoli nu găsim așa ceva, cu toate că ei ca apostoli, așa cum a fost și Ioan, prețuiau deosebit de mult Cuvântul, și Petru iubea foarte mult și din toată inima pe Domnul. Niciunul din ei nu a fost în această privință ca Domnul, nici măcar apostolul Pavel, despre care putem fi convinși, că el a acordat onoare Cuvântului lui Dumnezeu, cum nici un alt om nu a făcut-o. Cu toate aceste calități, în privința aceasta, ca și în orice altă privință, niciunul din ei nu a fost ca Domnul Isus. Ceea ce L-a caracterizat în mod deosebit, a fost supunerea deplină sub Cuvântul Tatălui Său. De aceea putem să avem foloase deosebite și să învățăm din Evanghelii, care prezintă pe Domnul în viața Lui zilnică, ca să devenim smeriți. Ele însă nu sunt înțelese pe deplin de cei mai mulți copii ai lui Dumnezeu, din cauza stării lor practice joase.

Cei mai mulți creștini, după întoarcerea lor la Dumnezeu, sunt înclinați să se ocupe cu epistola către Romani și epistola către Galateni, dar unii dintre ei nici măcar în epistola către Romani nu ajung prea departe. Fundamentele sigure ale mântuirii, pe care Dumnezeu le-a dat în primele capitole, le captivează atenția și îi fac să se bucure. Ei sunt uimiți să descopere, că acolo este vorba nu numai despre harul Său, ci și despre dreptatea Sa. Ei stau pe fundamentul dreptății, pe care a înfăptuit-o Hristos, și prin credință L-au luat pe El ca dreptate a lor. Ei au fost învățați, că aceasta este poziția lor, spre deosebire de dreptatea sau sfințenia lor în umblare. Această sfințenie o creează Duhul Sfânt în noi, deoarece noi aparținem lui Hristos. Dreptatea este ceea ce are nevoie păcătosul nedrept, tot așa cum are nevoie de îndurarea care îi dăruiește siguranța iertării păcatelor sale. În Hristos toate acestea sunt prezente în toată plinătatea pentru el. El trebuie numai să se vadă păcătos pierdut și să se predea în totalitate Domnului Isus, care a devenit dreptatea lui. Prin aceasta va putea chiar să se înfățișeze înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu și prin credință să stea în deplină siguranță acolo, adică fără frică. Prin faptul că el radical se condamnă singur din cauza păcatelor lui, el posedă în El o dreptate care satisface și glorifică pe Dumnezeu. Este dreptatea proprie a lui Dumnezeu, care îl declară liber, pe baza a ceea ce a făcut și a suferit Hristos pentru cei mai ordinari dintre păcătoși, cărora aparține și el. Probabil că el spune ca și vameșul: »Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!« Ca și cum ar vrea să spună: „Dacă a existat vreun păcătos, atunci acela sunt eu.” Dar chiar și apostolul Pavel a spus despre sine, că el este cel mai mare păcătos, și aceasta era adevărat. Tocmai realitatea neprihănirii sale obținută prin Lege l-a făcut să devină un dușman aprig al Domnului și un dușman al tuturor celor care chemau Numele Lui. El nu posedă nimic altceva, decât numai religia omului în carne (în firea pământească), ca să folosim felul lui propriu de exprimare. El era un »evreu între evrei«, care își aroga dreptul să poată îndeplini această dreptate (neprihănire). El a trăit deosebit de conștiincios, dar potrivit cu întunericul, în care se afla, care l-a făcut să fie așa de aspru împotriva Domnului Isus și a tuturor celor care sunt ai Săi. Nu există nimic altceva, care să fie în contradicție mai mare cu dreptatea lui Dumnezeu în Hristos, ca „dreptatea” („neprihănirea”) omului în carne (în firea pământească).

În Evanghelia după Ioan capitolul 16 se arată, că acum nu este vorba de a răspunde cu ajutorul Legii la întrebările referitoare la păcat, dreptate (neprihănire) și judecată. Prin prezența Domnului pe pământ și respingerea Lui a intervenit o schimbare așa de radicală, că acum Duhul, după coborârea Lui pe pământ, dovedește lumea vinovată în ceea ce privește păcatul,

neprihănirea și judecata. Domnul spune: »Și când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata. În ce privește păcatul; fiindcă ei nu cred în Mine; în ce privește neprihănirea; fiindcă Mă duc la Tatăl, și nu Mă veți mai vedea; în ce privește judecata; fiindcă stăpânitorul lumii acesteia este judecat« (Ioan 16, 8-11). Dovedirea în ceea ce privește judecata nu constă în arătarea publică a măsurilor represive ale lui Dumnezeu, ca în cazul Egiptului, Canaanului, Babilonului sau Romei. Domnul se referă la judecata, care a fost făcută cunoscut stăpânitorului lumii acesteia, care a întărâtat lumea, ca să răstignească pe Domnul slavei. Această răstignire a fost totodată judecata lui; ce-i drept, executarea sentinței urmează să aibă loc, dar situația este pe deplin clarificată. Marele păcat constă în a nu crede în Hristos; adevărata neprihănire (dreptate) constă în întoarcerea Celui respins la Tatăl Său. Lumea a pierdut pe Isus. El a venit în lume și a căutat să mântuiască pe păcătoși, oriunde S-ar fi aflat El. Dar ei nu au vrut să-L primească, și poporul Lui propriu L-a lovit cel mai rău, prin respingerea Lui; ei L-au pironit pe cruce. Dar pe baza crucii nu numai Dumnezeu a fost glorificat; ea a făcut ca prin primirea lui Hristos în slavă, adevărata dreptate să devină vizibilă oamenilor, lui satana și lumii, inclusiv lui Israel.

Dumnezeu a făcut cunoscut dreptatea Sa, prin aceea că El oferă păcătosului pierdut vestea bună a mântuirii. Ea este vestită în Numele lui Isus, singurul Nume sub cer, care a fost dat oamenilor, în care noi trebuie să fim mântuiți. Prin aceasta s-a revelat dreptatea lui Dumnezeu prin credința în Isus Hristos față de toți și pentru toți care cred. După îndreptățire (justificare) începe în mod necesar sfințirea practică. Căci în Numele Său noi nu am primit numai iertarea păcatelor, ci am primit și viața, și această viață nouă rodește fructe bune. Dar aceasta este o chestiune de sfințenie. Ceea ce ne-a întâmpinat și ne-a salvat este Hristos în lucrarea Sa pentru noi înaintea lui Dumnezeu. Ceea ce ne face acum pe noi să ne judecăm singuri și prin mărturisirea fără cruțare a păcatelor să onorăm pe Dumnezeu, este parte componentă a sfințeniei aceluia care acum este justificat (îndreptățit, neprihănit) în Hristos și pentru Numele Lui.

Taina acestui fapt ne este prezentată aici prin energia care caracterizează pe »tineri«. Ei nu aveau o energie naturală, căci această energie nu conține ceea ce corespunde harului, ci ei aveau putere spirituală și curaj spiritual, și Cuvântul care locuia permanent în ei lucra conservativ și regulariza umblarea lor. Dragostea lor pentru Cuvânt era așa de mare, că ei nu numai că Îl aveau permanent cu ei, ci era și permanent în ei. Lor nu le mergea așa cum uneori se aude spunând de unii frați iubiți, că ei „se preocupau zilnic două sau trei ore cu Cuvântul”. În cazul tinerilor Cuvântul avea autoritate deplină asupra lor. Așa și trebuie să fie; nu că noi ne preocupăm când vrem cu Cuvântul, căci aceasta se termină de cele mai multe ori cu faptul, că noi vorbim mult despre el. Dar dacă Cuvântul ne stăpânește, atunci s-a terminat cu gândurile noastre. El ne întărește, dar el ne și stăpânește, și condamnă orice încăpățănare. Așa era în cazul »tinerilor«, Cuvântul era permanent în ei. Nu le era de ajuns numai să cerceteze Cuvântul. Ei nici nu L-au citit, ca să poată răspunde la întrebările stârnite de curiozitate, sau ca să înțeleagă lucrurile pe care noi, după voia lui Dumnezeu, în acest moment sau probabil în acest timp nu trebuie să le știm. Nu, ei s-au supus Cuvântului în totalitatea Lui. Putem fii convinși, că au meditat cu rugăciune de la început și până la sfârșit asupra Scripturilor, în măsura în care acestea le stăteau la dispoziție, și aceasta a fost atunci mult mai greu decât în zilele noastre. Uită-te astăzi în Biblia unui creștin, vei găsi în foarte puține locuri notițe, multe alte părți din Biblie sunt aproape noi și neatinse. Înseamnă aceasta să ai Cuvântul rămânând în tine? În acest caz trebuie să prețuim Cuvântul întreg și să-L cercetăm cu hărnicie, căci noi nu știm niciodată când vom avea nevoie de o anumită parte a Cuvântului. Să ținem minte, că este plăcut lui Dumnezeu, este înțelept din partea noastră și ne este de folos să avem Cuvântul rămânând în noi.

Dar se merge mai departe. »Nu iubiți lumea!« De ce tocmai »tinerii« sunt atenționați în privința aceasta, și nu »părinții« sau »copilașii«? Așa cum vom vedea, copilașii primesc multe alte învățături; părinților li se repetă ce li s-a scris deja. Partea lor, care îi caracteriza în mod deosebit, era, ca și Maria, să șadă la picioarele Domnului și să asculte Cuvântul Lui! Nu înseamnă aceasta să fi primit pe Hristos în tine însuși și să fi umplut de El? Cuvântul lui Hristos

locuia din belșug în ei în toată înțelepciunea și priceperea spirituală. Dar aceasta nu era totul. Hristos Însuși, revelat aici pe pământ, era permanent înaintea lor ca subiectul principal al bucuriei lor și al părtășiei lor cu Tatăl. Dar acești bărbați tineri sunt atenționați cu cuvintele: »Nu iubiți lumea!« Nu este aceasta o vorbire ciudată față de niște credincioși, care au dovedit o astfel de energie spirituală? Nicidecum, căci tocmai această energie, chiar dacă este de natură spirituală, ascunde un pericol în ea. Ei au plecat cu dorința sinceră, să vestească adevărul, și fără teamă au mărturisit despre Hristos prin Cuvântul Său, care era permanent în ei, și prin puterea Duhului Sfânt, care lucra prin ei. Dar tocmai victoriile obținute se dovedesc a fi un pericol, și prin umblarea împreună cu oamenii lumii, duhul lumii se poate strecura în inimă, înainte de ați da seama. Trebuie să ținem minte, că dragostea pentru lume nu constă exclusiv în a avea plăcere de lucrurile ei, așa cum ar fi spectacolele și desfătările, muzica și teatrul, vânatul, pescuitul, cursele de cai, jocurile de noroc și alte lucruri grosolane ale poftelor lumii.

Lumea este o cursă ciudată și mult mai periculoasă decât carnea (firea pământească). Căci cu siguranță se detestă plăcerile carnale, și chiar și oamenii care sunt dedați lumii s-ar rușina de ele. Pofta lumii este însă cu totul altceva. Ea pare a fi foarte onorabilă. Nu o găsim noi și la personalitățile cele mai eminente? Pofta lumii înseamnă să dorești ce place societății și ce oferă tuturor oamenilor iluminării, conducătorii și apărătorii „vieții plăcute” în lumea aceasta ca scop propriu-zis al vieții. Ea exercită o influență uriașă, în mod deosebit asupra celor tineri și asupra acelorora dintre ei, care sunt plini de energie, cunosc pe Domnul și cu sinceritate depun eforturi să răspândească cunoștința despre adevăr. Aceste eforturi îi ademenesc la anumite riscuri și ei sunt deseori de părere, că se pot duce peste tot, deoarece ei pot oferi o veste așa de bună. Ei cunosc pe Salvatorul, pe care alții nu-L cunosc; se poate găsi deci un loc unde ei nu ar avea voie să meargă? În această râvnă a lor au nevoie totuși în mod deosebit de păzirea față de lume și caracterul ei.

Lumea în acest sens nu este ceea ce a creat Dumnezeu, ci sistemul pe care l-a instaurat diavolul în sens moral după căderea în păcat a omului. „Lumea” a început cu Cain și urmașii lui. Ce citim despre Cain? El a fost condamnat să fie pribeag și fugar pe pământ. Ca să anuleze această sentință, el și-a clădit o cetate. Nu l-a satisfăcut faptul că unul locuia aici, iar celălalt acolo, el voia să trăiască împreună cu toți. Unitatea dă putere, spun oamenii. La aceasta se adaugă, că el se folosește cu iscusință de toate metodele, ca să ocupe o poziție de vârf. Cei mai mulți oameni speră să ajungă cândva și cumva la înălțime, chiar dacă este numai pe o anumită treaptă. În aceste eforturi ale lor nu țin seama de Dumnezeu și de păcat. Călăuzit de astfel de gânduri Cain a clădit o cetate și a numit-o după numele fiului său. Mândria lui a fost satisfăcută, și tot așa și orgoliul și strădania lui de a fi plăcut altora. Nici o clipă nu s-a mai gândit la Dumnezeu. Un om progresist nu putea să găsească nimic atrăgător nici la Abel, și nici la Set, care a venit în locul lui; dar Cain și urmașii lui au avut parte de multe. Cu ei a început arta poetică a omenirii. În felul acesta Lameh a scris pe placul lui o poezie pentru femeile lui, același Lameh care a introdus poligamia. În acest cântec, pe care el l-a dedicat subiectelor simpatiilor sale, el a justificat uciderea în scopul apărării. El nu s-a gândit la Dumnezeu, nici măcar în cazul unui eveniment așa de tragic, ci la femeile lui. Înțelegerea lui Dumnezeu cu Cain a fost pentru el nu numai un motiv să-și apere fapta proprie, ci el a numit această faptă ca fiind îndreptățită. În continuare găsim în această familie originea vieții temerare de nomad, dar și cultura rafinată și desfătările urechii, pe care le oferă instrumentele de suflat și cu coarde. Deci într-un moment așa de timpuriu „lumea” era deja activă. Nu o recunoaștem noi în acestea? Fără îndoială, lumea are anumite plăceri, de care se poate folosi și un creștin. Dar o umbră întunecată șade pe tot ce posedă ea și pe caracterul ei – prezența unui Hristos batjocorit și totuși mult iubit din această cauză! Numește-mi o singură parte a lumii, pe care Hristos ar putea s-o numească bună! Unde este ceea ce prețuia El, în care trăia și ce iubea? Aici avem criteriul pentru evaluarea lumii. Pe de o parte arată cu toată claritatea, câte lucruri sunt în lumea aceasta, care nu se potrivesc pentru un creștin și care trebuie respinse; pe de altă parte arată clar, că tot ce nu vine de la Hristos poate să fie dorit cu ardoare de inima omului decăzut. Și tocmai în aceasta constă caracterul lumii. Unii

oameni se preocupă cu știința, alții preferă literatura sau găsesc plăcere în politică. Din păcate este chiar posibil, ca oamenii lumii să se folosească de religie și folosească lucrarea Domnului precum și serviciile divine cu un duh lumesc și sens egocentric, ca prin aceasta să aibă câștig sau să-și asume laudă. Religia oferă omului multe posibilități, ca să câștige simpatia poporului. Dar nu este și aceasta „lumea”? Numele Domnului, despărțit de voia Sa și de gloria Sa, nu este apărat contra abuzului. Unii din poezii fără Dumnezeu, care au trăit cândva, au acționat în felul acesta. Ei au scris despre lucrurile Sfintei Scripturi, fără ca ei personal să aibă foloase din ele, căci ei au rămas și mai departe de Dumnezeu și deseori au fost dușmani ai lui Hristos.

Prin aceasta a existat pentru »tineri« un pericol mare din partea lumii, oricât de tari ar fi fost ei, dacă ei nu ar fi păstrat o permanentă crescândă sensibilizare față de relațiile lor cu Tatăl. Această cunoștință au avut-o ei deja când erau copilași; ei s-au caracterizat prin aceasta și s-au bucurat de ea. Siguranța iertării păcatelor și pe lângă aceasta cunoașterea Tatălui sunt privilegiile prețioase. Cât de mulți creștini, care se consideră avansați din punct de vedere spiritual, și așa sunt priviți și de alții, nu îndrăznesc să ia în posesiune pentru sine acest privilegiu. Ei nu sunt pe deplin convinși, și de cele mai multe ori nu se adresează lui Dumnezeu în sensul deplin de Tată, ci ca Cel Atotputernic, ca Iehova, ca Dumnezeu al lui Avraam, și așa mai departe, ca și cum ei ar fi Iudei. Noi trebuie să recunoaștem, că aceasta este starea creștinătății de astăzi, în mod deosebit în interiorul cercurilor care sunt mândre de vârsta și de numărul membrilor sistemului lor religios. Toate acestea poartă un pregnant caracter iudaic. Hristos, dimpotrivă, dă naștere la un creștinism adevărat, prin aceea că El scoate oamenii din toate legăturile pământești, fie ele de natură iudaică sau păgână, și începând de la începutul vieții lor de credință le imprimă caracterul Lui pe tot parcursul drumului lor. El spune despre aceia, pe care Tatăl I i-a dat, că ei nu sunt din lume, tot așa cum nici El nu este din lume. Așa erau în mod deosebit »tinerii«, care trebuiau să se păzească de lume, pentru ca, cu toată râvna lor, să nu ajungă în pericolul de a se încurca cu lumea. S-ar putea ca ei să spună, că ei au numai dorința să câștige lumea pentru Hristos, și singurul motiv al lor este să vestească lumii pe Hristos și Evanghelia Sa. Dar noi trebuie să rămânem permanent în dependență de El și sub călăuzirea Duhului Său, dacă mergem în lucrarea Sa, chiar și cu privire la locul și desfășurarea acestei lucrări. Nu este suficient să ai intenții bune sau să urmărești un scop bun. Cel mai mare pericol este în felul în care noi facem ceva. Ne rătăcim ușor în felul „cum” facem ceva. Lucrul în sine poate fi bun, dar și mijloacele trebuie să fie în concordanță cu voia și Cuvântul lui Dumnezeu. „Tinerii” nu sunt solicitați la modul general să fie vigilenți; urmează o altă atenționare. Li se spune, să nu iubească »ce este în lume«. În anumite împrejurări aceasta poate să fie mai periculos și mai perfid decât lumea însăși. Să ne gândim la religiile lumii, la numărul adeptilor, la așa-numiții mari, nobili, înțelepți, învățați. Care om firesc nu se lasă prins de lucrurile religioase, nobile, în afară de faptul că el este un ateu absolut? Chiar și Cain în întunericul lui și în depărtarea lui de Dumnezeu a avut religia lui și lumea lui. Nu sunt aceste lucruri deosebit de ispititoare pentru unii credincioși și un îmbold pentru activitatea lor plină de zel? Căci unii creștini ar putea spune: „Nu îndrăznesc să iubesc lumea; dar această ofertă este demnă de primit și ea îmi oferă ocazia să fac mult bine și chiar să mărturisesc despre Hristos. Nu contează în care părtășie mă aflu sau ce împrejurări sunt!” Dar aceasta înseamnă întotdeauna, să faci compromise în dauna adevărului, și aparține lucrurilor »care sunt în lume«, și pe care noi nu trebuie să le iubim. Mai trebuie spus, cât de greșit este să te dedai unui lucru, care încătușează, unui hobby sau unei pasiuni, care nu au o legătură adevărată cu Hristos? Toate astfel de lucruri devin idoli, căci numai Hristos are dreptul la toată dragostea noastră și la respectarea obligațiilor și legăturilor noastre cu El.

Hristos este tema, pe care Tatăl o pune înaintea ochilor noștrii, și dacă ochii noștri sunt îndreptați în simplitate spre El, atunci putem fi siguri că și tot trupul nostru va fi o lumină deplină. Este imposibil ca cineva să poată privi cu adevărat la Hristos și să facă din El subiectul lucrării și umblării lui zilnice, dacă în același timp el se ocupă cu ceva, pe care Domnul nu îl poate numi bun. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să locuiască în noi. Dacă suntem mulțumiți să facem numai ceea ce îi place Lui, atunci cu siguranță El ne va veni în ajutor. Dar influența

orbitoare a lumii este permanent prezentă. S-ar putea ca râvna să ne facă să ne considerăm importanți și să acționăm potrivit cu voința noastră. Urmarea este, că chiar cea mai sinceră intenție poate deveni un pericol pentru noi. De aceea »tinerii« sunt atenționați: »Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume!« Se mai adaugă o atenționare deosebit de serioasă: »Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în El.« Apostolul Ioan iubește să prezinte un lucru foarte absolut și principal, fără să se refere la împrejurările care îl îngrădesc. În formularea »dacă iubește cineva lumea« el nu face nici o atenuare. Principiul este prezent, și când tu în principiu și în mod practic iubești lumea, atunci dragostea Tatălui nu poate fi realitate pentru tine.

Dacă în zilele noastre vii în contact cu creștini și privești umblarea lor, deseori se găsește o amestecare tristă a principiilor. Ei sunt călăuziți atât de motive bune cât și de motive rele. Dar aici nu vedem un astfel de tablou. Sunt alte locuri din Cuvântul lui Dumnezeu, care de asemenea se preocupă cu această temă. Dar aici scriitorul a fost călăuzit să prezinte în mod deosebit atât principiul absolut corect cât și principiul absolut greșit. De aceea este constatat clar, că dragostea Tatălui nu este în cel care iubește lumea. Aceasta este învățătura adevărată și sănătoasă; ea pleacă de la premisa, că acest principiu își exercită influența în ambele direcții. Apoi apostolul Ioan ajunge să vorbească despre diferențele esențiale dintre plăcerile care domină în lume: »Căci tot ce este în lume, pofta firii pământești (*aceasta este ce lucrează în fiecare persoană în parte*), pofta ochilor (*ceea ce este în afara mea și îmi captivează atenția*) și lăudăroșia vieții ...«. Aceasta este a treia cursă, care poate consta în aceea că se încearcă să se păstreze o poziție în lume printr-un stil de viață corespunzător și o înfățișare exterioară corespunzătoare. Să ne gândim de exemplu la un nobil, la aparținătorii societății înalte sau la marea mulțime care năzuiește după astfel de poziții, - unde se găsește atunci aici Hristos? Ne închipuim noi că Hristos recunoaște cumva la ucenicii Săi rangurile pământești sau pozițiile obținute în această lume? Ce a vrut Domnul să spună, când a zis: »Ei nu sunt din lume, tot așa cum nici Eu nu sunt din lume«? Poate un creștin să aducă din lume o jertfă plăcută Lui?

Unii creștini țin mult la demnitatea lor pământească și o dedică, așa cum gândesc ei, lui Hristos, ca și cum Domnul ar acorda o valoare oarecare acesteia. Ne-a învățat Domnul nostru ceva de felul acesta, sau au umblat apostolii și ceilalți credincioși sinceri în felul acesta? Despărțirea lui Hristos de lume și dedicarea Lui pentru Tatăl este pentru inima sinceră, care a fost curățită prin credință, un imbold să facă asemenea Lui. Este foarte cunoscut, că în mulți creștini se găsește strădania contrară, și aceasta a fost permanent un motiv de multe griji și o povară pentru toți cei care aveau sentimentele îndreptate spre Numele Său și Cuvântul Său. Mândria într-un creștin este lipsa de sentimente față de celălalt și este detestată de Tatăl. Domnul nu se uită la ce este înălțat sau coborât în mijlocul păcatului și nebuniei, al înfumurării și mândriei de care sunt stăpâniți oamenii. Nici pe noi El nu ne-a întâmpinat așa, ci a venit să elimine toate lucrurile de nimic și să scrie deasupra lor sentința morții. A rămas la cruce ceva din aceste lucruri lumești cruțat de la moarte? De aceea slujitorul Lui spune în acest loc, că nici una din acestea nu este din Tatăl, ci din lume, care L-a urât pe El și pe Fiul Său. Are Tatăl vreo bucurie de aceste lucruri, care înseamnă foarte mult pentru oameni și de care ei se agață cu atâta tenacitate, se invidiază unii pe alții și aleargă după ele? Pe scurt, lăudăroșia vieții nu este de la Tatăl, ci – și aceasta spune mai mult – este de la dușmanul Său, de la lume.

Ce este deci lumea? Ea este sistemul pe care satan l-a instaurat între oamenii decăzuți, ca să șteargă amintirea de paradisul pierdut. Acest sistem s-a răspândit de atunci tot mai mult și a fost împodobit și cu toată catastrofa îngrozitoare, pe care potopul a adus-o cu sine, a înaintat tot mai mult, până când s-a ridicat împotriva Fiului lui Dumnezeu și L-a răstignit pe cruce. Așa de departe a ajuns lumea, cu toată arta și literatura, religia și filozofia ei. Ea consta atunci atât din Iudei cât și din păgâni; ambii iubeau lumea, și ambii s-au unit ca în chip rușinos să înlăture pe Domnul slavei. Poate această lume sau ceva din ea să fie subiectul dragostei unui creștin?

Poate el să iubească, ceea ce pentru ea este mândrie și bucurie? Nu ar fi aceasta o trădare a Tatălui și a Fiului?

Dar lumea mai poartă și o altă caracteristică, la care aici se face referință categorică. Ea este pe cale de dispariție, deoarece sentința de moarte din partea lui Dumnezeu este asupra ei. Ea va pieri în totalitate. Lumea și pofta ei trece, și cine poate împiedeca aceasta? Fie că este vorba de bogăție sau de poziție socială, de plăceri, putere sau orice ar fi – toate vor fi nimicite; chiar și mândria ei va pieri, pe care în zilele noastre o putem întâlni chiar și în casele săracilor. Oamenii depun toate eforturile pentru aceste lucruri trecătoare și sunt plini de dorința să pară mai mult decât sunt. În felul acesta sub suprafață clocotește permanent neliniștea și suferința, și ele nu pot fi înlăturate prin plăceri.

»Lumea și pofta ei trece, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac.« Nu numai Cuvântul rămâne în veac, ci și acela care face voia lui Dumnezeu. Voia lui Dumnezeu are o importanță mult mai mare decât toată învățătura dată de oameni sau de așa-numitele articole de credință. Fără îndoială, este foarte important să ne împotrivim la tot ce este greșit și rău. Pentru aceasta trebuie să fim supuși Cuvântului revelat al lui Dumnezeu și voiei Sale. Chiar și atunci când cei mai buni oameni formulează astfel de învățături în scrierile lor de atac și de apărare. În felul acesta se strecoară foarte ușor înșelătoria. Dar aici ni se spune, că cel ce face voia lui Dumnezeu va rămâne în veac; și aceasta este posibil numai dacă se urmează pe Domnul și se iubește pe Tatăl. »Fiul rămâne în veac«; și creștinul va rămâne și el în veac, chiar dacă va adormi. Domnul va veni și îl va trezi din somnul morții sau, dacă el trăiește și va rămâne până la venirea Lui, va fi transformat asemenea chipului Său de slavă. Această slavă va fi văzută în veșnicie în el. Dar el este chemat să recunoască deja acum acest fapt și să trăiască zilnic corespunzător lui. El nu trebuie să ajungă pe drumurile necurăției lumii, care par așa de atrăgătoare și totuși, oriunde ai privi, sunt pline de stricăciune și păcat.

Ajungem acum în versetul 18 la »copilași«. Ei nu reprezintă întreaga familie a lui Dumnezeu. Este o greșală care nu se poate ierta, să confundăm întreaga familie cu o grupă deosebită din ea, cu »cei mai tineri«. Ei sunt cei despre care se spune, că au cunoscut pe Tatăl. Vai, cât de mult s-au îndepărtat astăzi credincioșii de această cunoaștere! Nu este remarcabil, că Duhul lui Dumnezeu dedică în continuare așa de multe informații cu privire la »copilași«? »Părinților« nu li s-a spus a doua oară nici un cuvânt mai mult, decât li s-a spus prima dată, »tinerilor« li s-a spus numai câteva, dar »copilașilor« li se spun cele mai multe. Nu se simte în aceasta frumusețea harului? Felul acesta de a vorbi nu este potrivit oamenilor, ci lui Dumnezeu, care prin Duhul Său răspunde nevoilor »copilașilor«. Ei au cea mai mare nevoie de îngrijire din partea Lui; și de aceea ei obțin cele mai multe informații. Duhul lui Dumnezeu oferă în cazul lor mai multe detalii, decât în cazul »tinerilor«, căci ei erau expuși unor pericole mari.

»Copilașilor, este ultima oră«, se spune textual, și aceasta merge mult mai departe decât »timpurile din urmă« din 1 Timotei 4, 1 și »zilele din urmă« din 2 Timotei 3, 1. Da, este »ultima oră«; fără îndoială o oră care durează mult timp, dar nu pentru că El întârzie, ci pentru că Dumnezeu este îndelung răbdător și nu vrea ca cineva să piară, ci toți să vină la pocăință. Mai sunt încă multe suflete, pe care El vrea să le salveze, să le binecuvânteze și să le facă mădular ale trupului lui Hristos, și de aceea Dumnezeu mai așteaptă încă. Dar deja din zilele apostolului durează »ultima oră«. Cum s-a ajuns la aceasta? Nu pentru că a crescut cunoștința lui Hristos, ci din cauza »multor antihriști«. Timpul venirii Lui este numit »sfârșitul acestor zile«. Aceste zile au început atunci când Dumnezeu a început să se preocupe cu poporul Său pământesc, și se încheie cu »împlinirea vremii«, când a venit Hristos. Așa citim în Galateni 4, 4: »Când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său.«

Aici este o expresie remarcabilă mult mai severă: »ultima oră«. Timpul este scurt, Domnul este aproape. El este gata să judece vii și morții, așa cum spune apostolul Petru; nu numai să ne ia pe noi în cer. Dar în același timp Dumnezeu prelungeste timpul harului Său minunat; ca să salveze mai mulți oameni. Ce se va întâmpla când ultimul mădular al trupului lui Hristos va fi adăugat? Domnul va veni și va lua pe ai Săi la Sine. După aceea va începe să lucreze între Iudei și între păgâni (aceștia sunt popoarele ne-creștine), ca să pregătească în mod deosebit pe poporul Său pământesc pentru poziția pe care el o va ocupa pe pământ. La prima Lui venire, poporul Lui nu a

fost gata; a doua oară Domnul Își va atinge ținta. Atunci va fi pe pământ un popor pregătit pentru Domnul și pentru Împărăția Sa. Ceea ce nu a putut face Ioan Botezătorul, va face El atunci. El va schimba inima lui Israel. Ei vor primi pe Mesia al lor, pe care L-au respins mult timp, în care ei, spre marea lor uimire și durere, vor recunoaște pe Acela, pe care ei L-au răstignit. În zilele acelea Iehova Îi va da partea Lui cu cei mari și va împărți prada cu cei puternici, în timp ce Dumnezeu a ales acum lucrurile bune și pe cei slabi și fără preț ai lumii, pentru ca în Hristos să facă mare harul Său. În zilele venirii Lui El se va îndura de Sion, care mult timp a fost înjosit; națiunile se vor teme de Numele Domnului, și toți împărații pământului de slava Sa (Psalmul 102, 15). O parte dintre Iudei vor face probabil această descoperire înainte, alți o vor face abia la venirea Sa; căci vor fi diferențe între ei în privința aceasta.

Pentru noi însă acum este »ultima oră«. Nici creștinismul nu ocupă acum o poziție dominantă, și nici Evanghelia Împărăției nu este vestită tuturor națiunilor. »Ultima oră« înseamnă, că acum apar mulți antihriști. După aceea Iudeii care s-au întors la Dumnezeu vor misiona printre toate popoarele păgâne, și acolo unde creștinii nu au ajuns; harul lui Dumnezeu le va da puterea necesară pentru aceasta. Atunci va veni sfârșitul veacurilor.

Este aceasta speranța creștină? Noi nu așteptăm sfârșitul, ci pe Hristos, ca să ne răpească acolo unde este El. Și Iudeii așteaptă pe Domnul. Ei așteaptă ca El să se coboare și să binecuvânteze pământul; și cu siguranță El va face aceasta. Dar aceasta este cu totul altceva și va avea loc abia după aceea. Între scopul ceresc și scopul pământesc al venirii Sale există o anumită perioadă, care cu siguranță va fi de scurtă durată. Ce impresie trebuie să fi făcut această vestire serioasă, că ultima oră a sosit, în inimile celor cărora le-a scris apostolul! Cât de uimiți trebuie să fi fost ei de aceasta! Mulți gândesc, că un astfel de adevăr nu poate nicidecum să fie o hrană potrivită pentru »copilași«. Cât de important este, că credincioșii nu numai citesc Biblia lor, ci o și cred cu încredere de copil! Ce găsesc ei acolo, pune capăt tuturor teoriilor și gândurilor omenești. »Copilașilor, este ceasul cel de pe urmă. Și după cum ați auzit că are să vină antihrist, să știți că acum s-au ridicat mulți antihriști.« Amprenta acestui timp al »ultimei ore«. Nu există un rău mai detestabil ca anticreștinismul, dușmănia îndreptată direct împotriva persoanei Domnului. Antihrist ar putea să imite pe Domnul Isus, dar motivul lui este numai împotrivire față de El. El își va revendica ceea ce aparține numai lui Dumnezeu. Scopul lui va fi să se înalțe pe sine și să tăgăduiască pe Dumnezeu, și cu siguranță aceasta este cea mai rea și cea mai îndrăzneată formă a răului, care se îndreaptă direct împotriva Lui. »Acum s-au ridicat mulți antihriști.« Antihriști sunt nu numai în acest oraș, ci în toată creștinătatea. Ei predică și învață, și masele îi ascultă fără nici cea mai mică bănuială, că ei ascultă o învățătură anticreștină. Faptul că și mulți creștini adevărați consimt cu ușurință la aceasta, este din cauză că ei cercetează foarte puțin Cuvântul lui Dumnezeu sub călăuzirea Duhului Sfânt.

Caracterul acestui rău se recunoaște mai bine, dacă ne gândim la vechiul „Deism” englezesc. El a fost alungat din această țară (Anglia) cu aproximativ 200 de ani în urmă, apoi a fost preluat de germani și acum, prin iscusința germană și cu o strălucire nouă și aparență progresistă falsă a fost readus înapoi. El constituie o parte însemnată a „criticii biblice înalte”, care este primit cu lăcomie de oameni, ca ceva nou, mare și progresist. Din păcate acest duh a pus stăpânire atât pe vechile catedre universitare, cât și pe cele moderne și a fost făcut un bastion împotriva Domnului Isus. Ele au devenit centre, de unde se răspândește necredința. Ele otrăvesc pe tinerii, care sunt hotărâți să devină păstori sau să preia funcții bisericesti. Între denominațiuni sunt diferențe minore în această privință.

Partea liberală a bisericii de stat engleze a fost stricată prin aceasta tot așa de mult ca și protestantismul independent de ea, și descompunerea progresează în cadrul ambelor. Și fracțiunea catolicizată a bisericii anglicane, rămasă statornică până acum, începe acum să capituleze. Oamenii nu vor să creadă, și drept urmare stricăciunea se întinde și peste ei, indiferent de orientarea căreia îi aparțin. Chiar și credincioșii suferă pagube mari din aceasta. Dar Domnul știe cum poate să elibereze pe ai Săi; El Își dă toate silințele să le lumineze privirea întunecată și să-i facă capabili să recunoască la timp pericolele. Este pe deplin clar, că erudiția nu

este aptă nici pentru a fi un mijloc de control al răului și nici ca să-l împiedice. Dar Dumnezeu în harul Său va păzi pe »copilași«. Cunoașterea pe care o au ei cu privire la Tatăl constituie baza binecuvântată pentru aceasta. Se interesează acești critici moderni de această cunoaștere? Au ei Cuvântul lui Dumnezeu rămânând în ei? Doresc ei puterea Duhului Sfânt, ca să primească adevărul Său și să umble în el? Aceasta este imposibil la aceia care neagă că Sfânta Scriptură este Cuvântul lui Dumnezeu. Da, este adevărat - »acum s-au ridicat mulți antihriști; prin aceasta cunoaștem că este ceasul de pe urmă.« Care creștin cu judecată nu știe aceasta astăzi? Mulți își pot aminti de timpul, când acest rău nu era așa de extins ca astăzi. Necredința ia proporții foarte repede; dar germenele acestei evoluții s-a arătat deja în zilele apostolilor. »Ei au ieșit din mijlocul nostru, dar nu erau dintre ai noștri.« Ei poartă în ei semnul caracteristic al răzvrătirii. Unele personalități conducătoare ale anticreștinismului au mărturisit odinioară că sunt creștini. Unii dintre ei au fost cunoscuți și între noi – oameni învățați și destoinici, dar care acum ocupă poziții de frunte în acest sistem religios al scepticismului. Unul era vegetarian, moralist, abstinent și revoluționar în ideile lui; aceasta a impresionat pe mulți oameni; căci ei erau foarte înclinați să accepte că în astfel de persoane trebuie să fie ceva bun. Și cu toate acestea este vorba de antihriști.

»Căci dacă ar fi fost dintre ai noștrii, ar fi rămas cu noi; ci au ieșit, ca să se arate că ei toți nu sunt dintre noi.« Traducerea „... că nu toți sunt dintre noi” este o redare greșită a textului din greacă și trebuie privit ca o traducere inexactă, sau chiar nevalabilă, deoarece ea nu redă sensul corect. Textul grecesc spune: »... că ei toți nu sunt dintre noi«, și aceasta înseamnă că niciunul din ei nu „era dintre noi”. Dacă se spune că „nu toți sunt dintre noi”, prin aceasta se exprimă, că totuși unii au fost dintre noi; unii dintre acești antihriști au fost drept urmare dintre noi! Dar apostolul contrazice categoric aceasta. Prin aceasta se recunoaște, că oamenii cei mai învățați par să-și închidă ochii uneori, când se preocupă cu Biblia. Ar fi probabil interesant să cercetăm motivele care conduc astfel de oameni învățați, cucernici, la astfel de rătăcirii. Dar este suficient să constatăm, că forma de exprimare »ei toți nu sunt dintre noi« sau „niciunul din ei ...” redă singurul sens adevărat. Cititorul, care nu a studiat, poate fi sigur, că prin aceasta are înțelesul adevărat al acestui loc, care se bazează pe folosirea celor mai exacte reguli gramaticale. Învățații ar trebui de altfel să știe aceasta, dar se întâmplă mereu, că fac greșeli, ca și aici.

»Dar voi ați primit ungerea din partea Celui sfânt.« Acest dar de sus îl aveau și »copilașii«, care erau amenințați de atacurile decisive ale multor antihriști. Ei erau unși cu Duhul Sfânt, care le-a fost dat, și această ungere a venit de la Cel sfânt, de la Domnul Isus. Care este situația cu tine, cititorul meu drag? Este de o deosebită importanță pentru tine, dacă tu ai fost uns în felul acesta. Căci numai aceasta contează pentru un creștin adevărat; el nu trebuie numai să stea tare în Hristos, ci și să fie uns cu Duhul Sfânt, așa cum citim în 2 Corinteni 1, 21. Așa era în cazul copilașilor, oricât de puțin ar fi fost ei de crescuți. Este tot așa și la tine? Nu-ți risipi timpul interesându-te de alții, înainte ca să ști că acest privilegiu ți-a fost dat și ție de Cel sfânt. Abia după aceea ai dreptul cu conștiința curată și inima fericită să cauți binele celorlalți. Dacă vrem să ne ostenim pentru alții, cu râvnă, credincioșie și nestingheriți, atunci trebuie să știm mai întâi care este poziția noastră înaintea lui Dumnezeu și care sunt nevoile noastre. Este de remarcat, că în versetul nostru accentul se pune pe „voi”. Deoarece aici se adresează celor mai tineri credincioși, prin aceasta devine clar, că acest privilegiu este și pentru toți ceilalți credincioși. »Dar voi ați primit ungerea din partea Celui sfânt și știți orice lucru.« Nu este aceasta o afirmație deosebit de remarcabilă cu privire la starea „copilașilor”? Nu este nici un motiv să ne îndoim, dacă ne gândim, că ei aparțineau familiei lui Dumnezeu. Ei erau copii ai lui Dumnezeu și împreună cu ceilalți au primit siguranța binecuvântată a iertării păcatelor. Prin aceasta a fost îndepărtată de la ei vina, teama și orice putea împiedeca bucuria și orice progres.

Dacă nu am ști că păcatele ne-au fost iertate, atunci am putea numai cu o conștiință necurățită să încercăm să pătrundem în tot adevărul. Chiar și lumea recunoaște, că o conștiință întinată ne face oameni lași. Dimpotrivă, o conștiință curățită potrivit lui Dumnezeu ne oferă îndrăzneală. Vedem aceasta la Petru, care, așa cum este cunoscut, s-a lepădat de Domnul. Dar după ce a fost

reabilitat și a stat pe terenul mântuirii, putea să reproșeze Iudeilor, care nu aveau conștiința curățită: »... pe care voi L-ați dat în mâna lui Pilat și v-ați lepădat de El înaintea lui, când el se hotărâse să-I dea drumul«! Sufletul încărcat cu păcate se sperie când aude adevărul, deoarece acesta condamnă permanent eul. Noi trebuie să avem o conștiință curată înaintea lui Dumnezeu, abia după aceea vom putea crește prin cunoașterea Persoanei Sale și să primim puterea de a sluji altora.

Vedem deci că această scrisoare a fost scrisă tuturor copiilor lui Dumnezeu, deoarece »păcatele lor sunt iertate pentru Numele Lui«. Această scrisoare nu are scopul să le facă cunoscut pentru prima dată acest fapt; ei știau de iertare deja de atunci când au crezut Evanghelia. Hristos le-a câștigat iertarea prin sângele Său. Aceasta este pentru toți credincioșii un fapt incontestabil. Ar fi o nebunie să vrei să afirmi, că numai păcatele dinainte de întoarcerea la Domnul au fost iertate. Ce se va face atunci cu păcatele care au fost făcute după aceea? Un lucru este sigur, că Domnul nu va mai suferi încă o dată pentru păcate; de asemenea El nu a suferit numai pentru anumite păcate ale noastre, ci pentru toate. Aceasta ne dă adevărata siguranță a iertării păcatelor. Jertfa de ispășire a lui Hristos nu se extinde numai asupra unei anumite părți a păcatelor noastre, ci asupra tuturor, și pe acestea Domnul le-a purtat odată pentru totdeauna. În aceasta constă binecuvântarea, care nu se poate măsura, pe care El ne-a dăruit-o prin această binefacere a harului Său divin. În privința aceasta nu avem a face cu o învățătură, pe care trebuie s-o câștigi ca pe un premiu al victoriei, și nici cu un adevăr exterior, care trebuie prezentat în public și admirat, ci cu un privilegiu personal, pe care îl primim prin credință și pe care îl aplicăm la inima și conștiința noastră. Noi am primit iertarea de la Dumnezeu ca o favoare incomparabilă, ca prin aceasta să începem alergarea credinței noastre.

»Copilașii« au făcut progrese în ceea ce privește această parte comună tuturor credincioșilor, după ce ei, ca și copiii ai Lui, au recunoscut pe Tatăl. Ei cunoșteau pe Dumnezeu nu numai ca Creator, sau ca Dumnezeul Atotputernic, care se interesează de pelerinii slabi de aici de pe pământ, sau ca Dumnezeu-Iehova, Stăpânitorul, ci ca Tată. Ei știau, că El era Dumnezeu și Tatăl lor, așa cum era și al Domnului Isus, căci Cel înviat Însuși le-a făcut cunoscut aceasta. Cuvântul Său și Duhul Sfânt, care locuia în ei, prin care ei strigau »Ava, Tată«, erau garanția pentru aceasta. Cum pot creștinii să treacă cu vederea un astfel de adevăr, care este așa de strâns legat de ei și ocupă un loc așa de mare în Noul Testament? El este caracteristica adevăratului creștinism. La crucea lui Hristos a fost judecat tot răul, și în felul acesta credinciosul primește aptitudinea, din prima clipă a credinței sale, să recunoască pe Dumnezeu ca Tată al său. Chiar și »copilașii« știau, că prin aceasta ei nu au primit o binecuvântare trecătoare, așa cum au fost făgăduite binecuvântări Israelitului, în funcție de ascultarea lui. Dumnezeu oferă în Evanghelia, celui ce crede, un dar permanent; Legea nu putea să facă aceasta. Acolo erau puse condiții. Dacă sunteți ascultători de Lege, veți trăi și nu veți muri. Evanghelia, dimpotrivă, nu spune: dacă iubești pe Dumnezeu, atunci El va fi îndurător cu tine; pe această bază nu putea să fie salvat nici un păcătos. Ea spune mult mai mult: »Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiul, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.«

Această mare ofertă divină este prezentată tuturor oamenilor. Dacă eu nu cred pe Dumnezeu în ceea ce privește pe Fiul Său, sufletul meu se va pierde veșnic și mânia lui Dumnezeu rămâne peste mine. Dar dacă primesc oferta Lui, atunci pe baza credinței în Hristos Isus eu primesc nu numai iertarea păcatelor mele, ci și viața veșnică și prin aceasta poziția unui fiu al lui Dumnezeu. Prin aceasta eu mă aflu pe singurul fundament creștin adevărat ca copilaș. Acești copilași trebuiau atenționați cu privire la pericole, deoarece înșelătorii și antihriștii se înmulțeau. În continuare vom auzi ceva despre arta înșelătoriei deosebite a acestor oameni. Mai întâi ne vom ocupa de felul în care purtarea de grijă divină atenționează la timp pe copilași și îi înarmează mai dinainte împotriva împotrivorilor. »V-am scris nu că n-ați cunoaște adevărul, ci pentru că îl cunoașteți, și știți că nici o minciună nu vine din adevăr.« Fără ungera din partea Celui sfânt (adică, fără Duhul Sfânt dat de Cel sfânt, de Hristos) nu ar fi avut aptitudinea să scape de cursa periculoasă și vicleană. Darul Duhului Sfânt caracterizează pe creștin. Domnul a vorbit despre

El, ca despre »apa vie«, pe care El o va da credincioșilor. Prin această »apă vie« nu se înțelege Domnul Însuși, ci Duhul Sfânt, pe care Domnul ni-L dăruiește ca un Izvor proaspăt de apă vie, care curge neîncetat în noi. În felul acesta, la începutul drumului nostru de credință noi am primit nu numai viața veșnică, ci prin har purtăm în noi puterea Duhului Sfânt spre o viață a slavei.

După ce apostolul a arătat că acest privilegiu divin este deja acum partea noastră, el spune »copilașilor«, că ei »știu toate«. Cum se poate spune așa ceva despre ei? Pentru că ei au pe Hristos ca viață a lor, și El este puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu. »Toți vor fi învățați de Dumnezeu«, se spune în evanghelia după Ioan 6,45. A avea pe Hristos înseamnă să ai cheia care descuie toate ușile. În afară de aceasta, ungerea prin Duhul Sfânt ne face capabili să recunoaștem adevărul și să ni-l însușim cu toată certitudinea și hotărârea. Acest har ne-a fost dat ca să ne depărteze de lume și de felul ei de a gândi, precum și de gândirea noastră, și să ne pună deoparte pentru Tatăl. Căci ce suntem noi în noi înșine, dacă suntem despărțiți de Hristos și de dependența de El?

»V-am scris nu că n-ați cunoaște adevărul, ci pentru că îl cunoașteți, și știți că nicio minciună nu vine din adevăr.« Cât de înviorătoare și de mângâietoare sunt aceste cuvinte! Învățătura omenească este întotdeauna confuză și lasă sufletul în nesiguranță, chiar și în problema noastră importantă: cum primim pacea permanentă cu Dumnezeu? Dar dacă la aceia, care au primit pe Hristos în simplitatea inimii și se bucură de El, apare dorința după adevăruri noi, atunci se deschide ușor ușa celui rău, și el nu se lasă mult timp așteptat. De aceea copilașii trebuie să fie vigilenți. În adevăr nu este nicio minciună, și o singură minciună descoperită trădează absurditatea întregului sistem, deoarece adevărul este în sine un întreg compact. Dumnezeu încredințează chiar și pe copilași de adevăr. Acești înșelători, dimpotrivă, tăgăduiesc că copilașii ar avea astfel de cunoștințe; ei ar fi singurii care cunosc adevărul. „Noi avem lumina nouă; voi ați rămas împotmoliți în lucrurile de la început, pe care noi demult le-am lăsat înapoia noastră. Ceea ce v-a dat vechea voastră învățatură nu este altceva decât un zdrăngănit pe instrumente neacordate, în timp ce la noi cântă toată orchestra.” Așa vorbesc totdeauna oamenii mulțumiți cu ei înșiși, care s-au vândut înșelăciunii dușmanului. »Cine este mincinosul«, întreabă apostolul, »dacă nu cel ce tăgăduiește că Isus este Hristosul?« Antihriștii au încercat în diferite feluri să atace Persoana Sa, dacă este posibil, s-o nimicească. Cât de îngrozitor este, când oameni, care odinioară s-au declarat de partea Lui, prezintă aceste minciuni ca adevăr nou și mare! »Mincinosul« nu este satan, ci acela care odinioară s-a declarat creștin și acum tăgăduiește că Isus este Hristosul.

Apostolul merge mai departe pe urmele minciunii: »Acela este antihristul, care tăgăduiește pe Tatăl și pe Fiul.« Un antihrist merge deci așa de departe, că trădează mai mult adevăr, decât era cunoscut Iudeilor. În sens general putea și un Iudeu, care a auzit despre Domnul Isus și L-a lepădat, să fie „un mincinos”. Legea, Psalmii și profeții au arătat toate spre Isus. Dar Iudeul nu a vrut un Mesia, care, în loc să-și instaureze imperiul mondial, a suferit și a murit pe cruce. De aceea Iudeul a preferat ceea ce i-a oferit diavolul, dar ce atunci Mesia nu a luat pentru Sine. Creștinul prefăcut poate să fie un mincinos mai rafinat, dar cel mai rău este antihristul. Locul lui a fost odinioară mărturia creștină; el a auzit adevărul despre Tatăl și despre Fiul, dar acum l-a lepădat și îl tăgăduiește.

Niciun Iudeu ca atare cunoaște ceva despre relațiile veșnice ale divinității; el este totdeauna departe de adevărul și privilegiile creștinismului și este chiar ostil față de ele. În această parte a versetului 22 se cuprinde principiul creștin, dar mult mai clar acesta este cuprins în cuvintele botezului creștin din evanghelia după Matei 28,19. Acest loc conține singura formulă de botez, care servește drept criteriu decisiv, și ea spune: »botezându-i în numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt.« Prin aceasta nu vreau să spun, că numele Domnului Isus trebuie lăsat la o parte la botez. Dar formula corectă este dată de Domnul Isus așa de clar, că trebuie să te îndoiești de valabilitatea botezului, la care cele trei Persoane ale dumnezeirii nu sunt numite. Se aud tot felul de păreri în privința aceasta, dar nu se face nici o referire la cuvintele Domnului nostru înviat. Argumentele care se sprijină pe locurile din Faptele Apostolilor, în care se amintește despre

botez, sunt fără importanță, deoarece acolo nu se spune niciunde, că ceea ce scrie acolo a fost formula completă de botez. Singurul loc, care ar putea da impresia că conține formula de botez folosită în timpul apostolilor, nu are nicio însemnătate, căci este general recunoscut, că Faptele Apostolilor 8, 37 este neautentic. Potrivit acestui verset, Filip ar fi cerut famenului să dea mărturie despre credința lui, ceea ce a și făcut. Dar acest întreg verset trebuie respins, deoarece el nu se întâlnește în manuscrisele vechi. Probabil că inițial el a fost o remarcă pe marginea manuscrisului, care a fost preluată mai târziu în text de către un copist, presupunând că face parte integrantă din original. În Faptele Apostolilor nu se întâlnește nicio formulă de botez, și de aceea nu există niciun motiv să ne abatem de la porunca clară a Domnului. Nici presupunerea, că această indicație a Domnului ar fi pentru rămășița iudaică din viitor, nu este acceptabilă. Ea nu este în concordanță nici cu faptul că Domnul s-a referit mai înainte la »toate popoarele«, și nici cu starea spirituală a acelei rămășițe, cuvintele Domnului depășesc cunoștințele ei.

Deci aici este vorba de cineva, care într-adevăr mărturisește pe Hristos, dar tăgăduiește pe Tatăl și pe Fiul (nesocotirea Duhului Sfânt de către el era fără îndoială așa de mare, că nu a fost necesar să se spună niciun cuvânt despre aceasta). El tăgăduia pe Tatăl și pe Fiul, și pentru un creștin spiritual aceasta este cel mai clar semn caracteristic al antihristului. Cu toată seriozitatea se atrage atenția, că acești antihriști au ieșit din părtășia creștinilor. Nimeni să nu se mire, că oameni, de pe un loc al harului și al plinătății adevărului, care au dat naștere la o răspândire plină de râvnă și trăire practică, pot să cadă în extrema opusă, dacă renunță la totul și se dedau ideilor nimicitoare. Atunci merge așa cum spune proverbul: pieirea celor mai buni este cea mai rea. Nimic nu este mai de disprețuit, decât să devii necredincios celui mai mare și celui mai cuprinzător adevăr, și aceasta caracterizează pe antihriști.

Dacă aici stă și atenționarea: »Oricine tăgăduiește pe Fiul, n-are nici pe Tatăl«, totuși după aceea urmează cuvintele încurajatoare pentru »copilași«: »Oricine mărturisește pe Fiul, are și pe Tatăl.« Ambele părți sunt importante, atât din cauza înțelesului intrinsec al acestor cuvinte, cât și din cauza luminii, pe care o aruncă asupra șiretlicurilor diavolului. Unitarienii, de exemplu, afirmă, că cinstesc pe Tatăl, dar ei tăgăduiesc pe Fiul. Drept urmare, mărturia lor despre Tatăl, potrivit acestui loc din Scriptură, este total fără valoare. Nu Tatăl este piatra de încercare pentru adevăr, ci Fiul. De aceea, când cineva recunoaște pe Fiul, atunci acela are și pe Tatăl. Aceste două Persoane dumnezeiești aparțin împreună, însă Fiul este singura caracteristică decisivă și El este totodată singurul Mijlocitor. Dacă tu tăgăduiești pe Fiul, Tatăl îți respinge complet mărturia ta pentru El din cauza dezonorării, pe care o faci Fiului. Tatăl datorează Fiului faptul că El a fost îndreptățit și glorificat, căci El S-a dezbrăcat de slava care I se cuvenea și S-a smerit, nu numai făcându-Se Om și Rob, ci până la moartea pe cruce. Oricine disprețuiește pe Fiul își atrage asupra sa pedeapsa veșnică. Dumnezeu a confirmat omului acest fapt foarte clar, așa că omul nu se poate dezvinovăți.

Ajungem acum la un punct foarte interesant, despre care pe scurt trebuie spus ceva. »Ce ați auzit de la început, aceea să rămână în voi.« Aici nu este »El, Cel care este de la început«, ci, »ce ați auzit de la început.« Ioan folosește aici aceeași expresie, ca și la începutul scrisorii sale. Între cuvintele »Cel care este de la început« și »ce este de la început« este numai o diferență foarte mică. Ambele afirmații sunt desigur adevărate, și fiecare este desăvârșită la locul ei. La începutul versetului 24 este o anumită accentuare, care în anumite traduceri s-a pierdut: »voi, ce ați auzit de la început ...« Ceea ce apostolul vrea să accentueze, este, că ei trebuie să rămână la ceea ce ei au auzit de la început.

Adăugirile noi la Cuvântul lui Dumnezeu trebuie respinse. Dacă se aduce ceva nou, aceea nu este adevăr creștin; continuarea cu dezvoltări este lucrarea satanei. Tot ce se adaugă revelării lui Dumnezeu în Hristos este falsificare. Omul firească urăște să se supună Cuvântului lui Dumnezeu. De aceea iau naștere eforturi, să se debaraseze de autoritatea divină atât a Vechiului cât și a Noului Testament. „Critica înaltă” este absolut nonsens, dacă nu ceva și mai rău; ea duce la otrăvirea și nimicirea credinței. Tot așa este cu concepția contrară, care afirmă, că „Biserica învață”. Unii combină ambele rătăcirii. Unde se găsește în Sfânta Scriptură un indiciu, că Biserica

învață? După Cuvântul lui Dumnezeu ea este învățată prin apostoli și proroci, precum și, în mod obișnuit, prin darurile de învățător, și așa mai departe, pe care Hristos, Capul, le-a dat în acest scop. Biserica este învățată, dar ea însăși nu învață niciodată. Ea crede și se bucură de adevăr și totodată este răspunzătoare, să umble în adevăr și să aducă adorare. În acest timp al necredinței, pentru Biserică ar fi mai necesar să fie atentă, ca ea însăși să stea în adevăr.

Este o rătăcire periculoasă să se creadă, că „Biserica învață”. În problemele de disciplinare trebuie ca ea să fie ascultată (Matei 18,17), dar darea de învățătură este cu totul altceva. Biserica trebuie să se țină strâns de adevăr; dar concepția că Biserica învață va conduce curând, ca oamenii să audă lucruri, care nu au fost descoperite în Biblie. Duce la gânduri egoiste și la preocuparea cu legende și teorii omenești, care se adaugă Bibliei, așa cum sunt concepțiile fanteziste despre fecioara Maria, despre sfinți, despre apariții extraterestre, și așa mai departe. Sau te preocupi cu ipoteze raționaliste, după care trăiesc cei îndoielnici, sau mai bine spus, cu care ei merg în moarte. Numai Dumnezeu este Învățătorul care nu greșește. După cuvintele profeților Săi, toți copiii Săi, toți cei care au crezut, vor fi învățați de Dumnezeu, care se face cunoscut în Cuvântul Său. Pentru aceasta ei nu au nevoie de Biserică, care își arogă dreptul de a învăța. La ceea ce noi am auzit »de la început« nu mai este nimic de adăugat. Toate așa-numitele „continuare a dezvoltării”, care în zilele noastre entuziasmează pe oameni atât în domeniul religios cât și în domeniul științific, nu sunt nimic altceva decât produse ale fanteziei, și anume de natură rea, în mod deosebit în domeniul religios. Afirmațiile științifice se schimbă, dar în minciunile religioase locuiește o putere satanică, care duce nu numai la nimicirea sufletului, ci pricinuesc pagube permanente.

Unde se găsește deci adevărul, și în ce constă el? Hristos, așa cum a fost El revelat pe pământ, este adevărul. Cum pot să fie în El, sau în Cuvântul scris al lui Dumnezeu, care Îl revelează, evoluții? Adevărului nu-i este nimic de adăugat; el nu poate fi făcut mai desăvârșit, decât este deja. De asemenea claritatea cuvintelor, pe care Domnul le-a spus ucenicilor, atunci când era pe pământ, nu poate să fie mărită, și nici ce Duhul Sfânt a adăugat mai târziu în scris, căci ucenicii nu puteau să înțeleagă în timpul cât Domnul a fost cu ei pe pământ. Toate acestea au fost vestite nu prin cuvinte învățate de oameni, și nici prin înțelepciunea omenească, ci învățate prin Duhul, făcând cunoscut lucruri spirituale prin mijloace spirituale, aceasta înseamnă că adevărurile și cuvintele au fost inspirate de Duhul Sfânt. Cât de binecuvântat este rezultatul acesta în practică! Este același Cuvânt, care trebuie să rămână în ei. »Dacă rămâne în voi ce ați auzit de la început, și voi veți rămâne în Fiul și în Tatăl.« Adevărul nu se poate despărți de Hristos, și anume de Hristos așa cum Dumnezeu L-a revelat în Cuvântul Său. »Și făgăduința, pe care ne-a făcut-o El, este aceasta; viața veșnică.« Această afirmație despre darul vieții veșnice este formulat așa de pătrunzător, ca și comunicarea despre Persoana care este izvorul ei (compară capitolul 1,1-2).

»V-am scris aceste lucruri în vederea celor ce caută să vă rătăcească.« »Copilașii« trebuie atenționați cu privire la vigilența maximă față de aceia, care vreau să introducă lucruri noi. Ei distrug adevărul prin prorocii, care sunt tot așa de false, cum făgăduințele lui Dumnezeu sunt adevărate. Să ne gândim numai la rătăcirea condamnabilă, cu care a trebuit să lupte mulți dintre noi în timpurile trecute și care a fost simțită dureros de inimile sincere. Nu era vorba tocmai de viața veșnică? Acești înșelători au încercat să se convingă pe sine și pe alții, că nu deja acum au viața veșnică în Fiul, ci o vor putea primi abia la înviere. Însă aceasta înseamnă să uiți și să renunți la ce noi am auzit de la început. Era o minciună, și nicio minciună nu poate fi din adevăr. Locul din Scriptură, pe care îl avem înaintea noastră, arată clar, că această idee nouă, și altele asemănătoare ei, nu este adevărată. Cuvântul Domnului dovedește absurditatea ei, căci capitolul 1 versetul 1 spune: »Ce era de la început, ce am auzit ...« - martorii inspirați. Nimic nu este mai sigur și de importanță mai mare. Vedem deci, că și astăzi înșelătorii nu se rețin nicidecum, ci continuă permanent să răspândească minciuna, indiferent dacă ei se declară, sau nu, urmași apostolici (compară cu Apocalipsa 2,2).

»Cât despre voi, ungera, pe care ați primit-o de la El, rămâne în voi.« Și aici este accentuat »voi«, ca și în versetele 20 și 24. Ioan le-a spus, că Cuvântul, pe care ei l-au auzit, trebuie să

rămână în ei, deoarece el este singurul fundament scris al Adevărului. Acum el repetă cealaltă realitate binecuvântată: ungera sfântă, Duhul Sfânt, care le-a fost dat, rămâne în ei. Cu grijă plină de credincioșie le spune încă o dată: ungera Sa rămâne în voi, copilașilor; ungera cu Duhul slujește, ca voi, prin puterea Sa, să înțelegeți adevărul lui Dumnezeu în Hristos și să vă bucurați de el.

»Și n-aveți trebuință să vă învețe cineva.« Ei au primit pe Hristos, care este Calea, Adevărul și Viața. Această cunoaștere le-a dat-o deja Dumnezeu, Tatăl, prin Duhul Sfânt.

»Ci, după cum ungera Lui vă învață despre toate lucrurile și este adevărată, și nu este o minciună, veți rămâne în El, după cum v-a învățat ea.« Duhul Sfânt era în ei, ca să-i învețe și alte lucruri, decât acelea pe care le cunoșteau, și să-i călăuzească în toate detaliile Cuvântului lui Dumnezeu și în practicarea lui. Așa a îngrijit Dumnezeu în harul Său de »copilași«. Dacă ei ar fi ținut seama de aceasta, nu trebuiau să se mai ferească sau să se teamă de înșelători. Ei nu erau dependenți de oamenii, care se predicau pe ei înșiși și nu pe Domnul Isus. Ce siguranță și ce binecuvântare în sens spiritual au primit deja cei mai tineri din familia lui Dumnezeu! Ei trebuiau însă să rămână în Hristos, în ceea ce El a învățat de la început.